

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci

žalobce: **Bělecký mlýn, s. r. o.**, IČ: 26223571
sídlem Šemberova 66/9, 772 00 Olomouc
zastoupený advokátem Mgr. Markem Gocmanem,
sídlem 28. října 438/219, 709 00 Ostrava – Mariánské Hory

proti
žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**
sídlem Na Františku 1039/32, 110 15 Praha 1

za účasti: I) **ČEPS, a. s.**, IČ: 25702556
sídlem Elektrárenská 774/2, 101 52 Praha 10

II) **EG.D, s. r. o.**, IČ: 21055050
sídlem Lidická 1873/36, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. MPO 106084/2025 ze dne 3. 11. 2025, ve věci
omezení vlastnického práva,

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 3. 11. 2025, č. j. MPO 106084/2025 se v části, kterou bylo zamítnuto odvolání žalobce proti výrokům I., III. a IV. rozhodnutí Dopravního a energetického stavebního úřadu ze dne 27. 5. 2025, č.j. DESU/032/011923/25, a v tomto rozsahu uvedené rozhodnutí Dopravního a energetického stavebního úřadu potvrzeno, **se zamítá**.
- II. Řízení o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 3. 11. 2025, č. j. MPO 106084/2025 se v části, kterou bylo zamítnuto odvolání žalobce proti výroku II. rozhodnutí Dopravního a energetického stavebního úřadu ze dne 27. 5. 2025, č. j. DESU/032/011923/25, a v tomto rozsahu uvedené rozhodnutí Dopravního a energetického stavebního úřadu potvrzeno, **se vylučuje** k samostatnému projednání a rozhodnutí.
- III. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou doručenou soudu dne 1. 12. 2025 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného č. j. MPO 106084/2025 ze dne 3. 11. 2025, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Dopravního a energetického úřadu č. j. DESU/032/011923/25 ze dne 27. 5. 2025. Prvostupňovým rozhodnutím bylo ve výroku I. rozhodnuto o omezení vlastnického práva žalobce ve prospěch osob zúčastněných na řízení (OZNŘ) zřízením věcného břemene spočívajícího ve strpění zřízení a provozování vedení přenosové a distribuční soustavy „V 416 – sdružené vedení s V 5592/3“, a to v rozsahu 2 2pov75 m² k pozemku parc. č. 4183, zapsaném na LV 76 v k. ú. Skří. Výrokem II. byla žalobci a dalším spoluvlastníkům předmětného pozemku jakožto vyvlastňovaným stanovena náhrada ve výši 48 220 Kč. Výrokem III. byla stanovena čtyřletá lhůta od nabytí právní moci rozhodnutí k zahájení uskutečnění účelu vyvlastnění. Výrokem IV. byl zamítnut návrh na vydání mezitímního rozhodnutí.
2. Žalobce v žalobě v žalobě vznesl čtyři žalobní body: (1) Na straně OZNŘ II) je vada z hlediska jejího zastoupení spočívající v nedostatku zmocnění, v důsledku čehož nebyl vyvlastňovací návrh vyvlastniteli správně podán, a z tohoto důvodu neměl být vůbec projednán. (2) Ze strany OZNŘ I) nedošlo před vyvlastňovacím řízením k žádnému faktickému jednání stran kontraktačního procesu mezi ním a žalobcem; žalobce neobdržel vyjádření ke svým návrhům, což mohla svou svědeckou výpovědí stvrdit H. V., jejíž navrhovaný výsledek však nebyl proveden. (3) Částka náhrady za zřízení věcného břemene je nepřiměřeně nízká. (4) Žalobce namítl systémovou podjatost žalovaného.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 26. 1. 2026 navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Poukázal na nepřípustnost přezkumu výroku o stanovení náhrady za vyvlastnění v soudním řízení správním. Uvedl dále, že žalobce pouze opakuje svou dosavadní

Shodu s prvopisem potvrzuje

argumentaci obsaženou v odvolání a opožděné námitce podjatosti a nereaguje na její vypořádání v napadeném rozhodnutí. Proto plně odkázal na obsah napadeného rozhodnutí, jehož obsah stručně zrekapituloval.

4. K věci samé se vyjádřila OZNŘ I) v podání ze dne 10. 2. 2026, v němž se ztotožnila s argumentací žalovaného a odkázala na své stanovisko ze dne 25. 6. 2025, podané v rámci správního řízení.
5. U jednání dne 27. 4. 2025 setrval žalobce na svém stanovisku.
6. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
7. Z obsahu správních spisů soud zjistil následující: Dne 12. 12. 2024 podaly OZNŘ žádost o vyvlastnění zřízením věcného břemene k pozemku parc. č. 4183 v katastrálním území Skřipov ve spoluvlastnictví žalobce. Účelem vyvlastnění měla být realizace veřejně prospěšné stavby vedení přenosové a distribuční soustavy „V416 – sdružené vedení s V5592/3“; pro stavbu bylo vydáno pravomocné územní rozhodnutí. Před zahájením vyvlastňovacího řízení vyvlastňovatelé kontaktovali vyvlastňovaného s návrhy směřujícími k uzavření smlouvy ze dne 29. 3. 2022, 22. 11. 2022, 22. 5. 2024 a 25. 7. 2024. V průběhu řízení předložili vyvlastňovatelé i vyvlastňovaný znalecké posudky. Dopravní a energetický stavební úřad jakožto vyvlastňovací úřad rozhodl rozhodnutím č. j. DESU/032/011923/25 ze dne 27. 5. 2025 o požadovaném omezení vlastnického práva, jak je shora popsáno. Odvolání žalobce pak bylo napadeným rozhodnutím žalovaného č. j. MPO 106084/2025 ze dne 3. 11. 2025 zamítnuto.
8. Podle § 65 s. ř. s. se může ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti.
9. Podle čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, je vyvlastnění nebo nucené omezení vlastnického práva možné ve veřejném zájmu, a to na základě zákona a za náhradu.
10. Pokud se týče první námitky spočívající ve vadném zastoupení OZNŘ II), pak k tomu soud uvádí, že § 438 občanského zákoníku připouští, aby zástupce pověřil další osobu k jednání za zastoupeného; stejně tak umožňuje toto pověření ve správním řízení ustanovení § 33 odst. 3 správního řádu. Žalobce nenamítal, že by nebyly splněny podmínky v daných ustanoveních uvedené. Rovněž ze spisu se nepodává, že by v jakémkoli okamžiku jednal za OZNŘ více než jeden zástupce. Jak při jednání o návrhu smlouvy, tak i v průběhu vyvlastňovacího řízení nenastala situace, kdy by objektivně vznikla pochybnost o tom, kdo vyvlastnitele zastupuje. Žádnou procesní vadu stran zastoupení zúčastněné osoby proto soud neshledal. V podrobnostech pak soud odkazuje na vypořádání korelující odvolací námitky na str. 2-5 napadeného rozhodnutí, s jehož závěry žalobce v žalobě nepolemizoval, pouze posouval své odvolací námitky do řízení před soudem.
11. Totéž platí i o následné námitce vad předcházejícího jednání o smluvním zajištění potřebného věcného břemene, kde soud primárně odkazuje na str. 5-7 napadeného

Shodu s prvopisem potvrzuje

rozhodnutí. Soud má zato, že listiny obsažené ve spise zcela prokázaly dostatečnost kontraktačního procesu co do rozsahu i obsahu. Nelze tento proces paralyzovat cyklickým vznášením požadavků, které již byly druhou stranou výslovně odmítnuty, a trváním na reakci na ně.

12. Pokud se týče námitky systémové podjatosti, tato byla vznesena opožděně. Přesto na ni žalovaný podrobně reagoval i věcně, a na vypořádání této námitky na str. 7-9 napadeného rozhodnutí soud plně odkazuje. Soud nadto podotýká, že z judikatury správních souů plyne, že nelze automaticky dovodit podjatost celého správního orgánu z důvodu tzv. systémové podjatosti, ale je třeba vždy posoudit jednotlivé okolnosti, které by mohly vést k podjatosti konkrétních úředních osob takového orgánu. Žádné takové okolnosti tvrzeny nebyly. Navíc ústřední správní orgán nemůže být z důvodu systémové podjatosti zcela vyloučen, neboť zde není žádný substitut s předmětnou působností.
13. Pokud jde o část žaloby týkající se výše přiznané náhrady za vyvlastnění, je třeba uvést, že přezkum této části napadeného a prvostupňového rozhodnutí patří do výlučné pravomoci soudů rozhodujících v řízení podle občanského soudního řádu. Podle § 28 odst. 1 zákona o vyvlastnění totiž lze v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle soudního řádu správního přezkoumat pouze výrok o vyvlastnění podle § 24 odst. 3 zákona o vyvlastnění. Naproti tomu výrok o náhradě za vyvlastnění podle § 24 odst. 4 zákona o vyvlastnění se projednává (pouze) v občanském soudním řízení. V nyní projednávané věci tedy specializovaný senát jako soud rozhodující v soudním řízení správním nemá pravomoc rozhodnout o části žaloby směřující proti výroku o náhradě za vyvlastnění.
14. Soud proto nezbylo, než žalobu v této části směřující proti výroku o náhradě za vyvlastnění vyloučit k samostatnému řízení (*per analogiam* podle § 39 odst. 2 s. ř. s.). Vyloučená věc bude následně předána senátu zdejšího soudu rozhodujícímu ve věcech podle části páté zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, který je k projednání této části žaloby věcně a místně příslušný.
15. Na základě shora uvedeného krajský soud dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
16. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud proto žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.
17. O náhradě nákladů osob zúčastněných na řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 5 s. ř. s. (ve znění účinném do 31. 12. 2025 – srov. čl. XI bod 2 zákona č. 314/2025 Sb.) tak, že jim náhrada nákladů nebyla přiznána, neboť nebyly splněny podmínky tam uvedené pro přiznání náhrady nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Shodu s prvopisem potvrzuje

V Ostravě dne 27. dubna 2026

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje